

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/67/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3824010541
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3824010541.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Tomáša Brinčíka a Mgr. Jána Odnogu, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D. E., trvale bytom mesto B. D. B., t. č. v F. G. F. H., trestne stíhanému pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 4. februára 2026 prejednal odvolanie prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 12. mája 2025, sp. zn. 20T/37/2024 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. z r u š u j ú s a výroky napadnutého rozsudku o uloženom treste s tým, že ostatné výroky napadnutého rozsudku týmto zrušením nie sú dotknuté.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný A. B.

o d s u d z u j e

podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. sa obžalovaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 12. mája 2025, sp. zn. 20T/37/2024, bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že „hoci mu z ustanovenia § 62 ods. 1 a nasledovných zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine vyplýva povinnosť prispievať na výživu nezaopatreného dieťaťa a rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 6P/52/2022 - 90 zo dňa 24.11.2022 právoplatným dňa 13.01.2023

a vykonateľným dňa 28.12.2022 bol zaviazaný prispievať na výživu svojej maloletej dcéry H. H. I., narodenej XX.XX.XXXX sumou 200,- € mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám oprávnenej - matky maloletého dieťaťa J. I., trvale bytom v K., ktorej bolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, svoju zákonnú povinnosť vyživovať iného si v období od 15.12.2023 do 05.02.2025 - kedy nastúpil na výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody v inej trestnej veci, riadne neplnil s výnimkou obdobia od 26.02.2024 do 24.04.2024, kedy bol vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci, s výnimkou obdobia od 11.05.2024 do 27.05.2024, kedy bol vo výkone väzby v inej trestnej veci, a to napriek tomu, že hoci bol dňa 06.06.2022 vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie kvôli nespolupráci s úradom, doposiaľ sa nezamestnal, nevykonáva podnikateľskú činnosť, ani si nehládala

iný zdroj príjmu tak, aby si mohol riadnym spôsobom plniť svoju vyživovaciu povinnosť, čím sa plneniu svojej vyživovacej povinnosti úmyselne vyhýbal, hoci bol v predchádzajúcich 24 mesiacoch trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 20T/21/2023 zo dňa 28.09.2023, právoplatným 21.11.2023 uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2 Trestného zákona, v dôsledku čoho mu vznikol celkový dlh na nezaplatenom výživnom vo výške 2.200,-€ .“

Za to bol obžalovaný okresným súdom odsúdený podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. účinného v čase rozhodovania súdu, aplikujúc § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 54 Tr. zák. na trest povinnej práce vo výmere 250 (dvestopäťdesiat) hodín.

Podľa § 55 ods. 1 Tr. zák. uložil okresný súd obžalovanému povinnosť vykonať trest povinnej práce najneskôr do jedného roka od nariadenia výkonu tohto trestu.

Podľa § 55 ods. 3 Tr. zák. uložil okresný súd obžalovanému povinnosť vykonávať trest povinnej práce osobne, a to vo voľnom čase, bez nároku na odmenu.

Podľa § 55 ods. 3 Tr. zák. s poukazom na § 51 ods. 4 písm. e) Tr. zák. okresný súd uložil obžalovanému povinnosť, aby počas doby výkonu trestu povinnej práce uhradil zameškané výživné v sume 2.200,-€ (slovom dvetisícdvesto eur), a to do rúk matky maloletého dieťaťa – J. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XX.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože prokurátor podal proti nemu ihneď po jeho vyhlásení odvolanie do zápisnice o hlavnom pojednávaní, a to čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného. Prokurátor dodatočne písomne odôvodnil podané odvolanie nasledovne:

„S výrokom o vine rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 20T/37/2024 zo dňa 12.05.2025 sa v plnom rozsahu stotožňujem a nemám ani žiadne námietky voči konaniu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. Výhrady mám výlučne proti výroku o treste povinnej práce, ktorý považujem za nepríjemne mierny, a to s poukazom na poznatky o osobe a doterajšom spôsobe života obžalovaného, a preto ho považujem za nespôsobilý naplniť výchovný účel trestu u obžalovaného.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku pri určovaní konkrétneho druhu a konkrétnej výmery trestu poukázal na charakter a závažnosť trestnej činnosti, ako aj okolnosti a spôsob spáchania skutku, postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, zavinenie, ako aj na skutočnosť, že obžalovaný sa aktuálne od 05.02.2025 nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, pričom možno dôvodne predpokladať, že vplyv výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní až jeden rok by mal mať predovšetkým pozitívny a prevýchovný účinok, aj v smere ďalšieho riadneho plnenia vyživovacej povinnosti. Súd má za to, že je aj v záujme maloletého dieťaťa, aby obžalovaný mal možnosť pracovať „na slobode“ a „napravený“ výkonom trestu si túto vyživovaciu povinnosť aj plniť. Súd taktiež pri určovaní druhu a výmery trestu prihliadol aj na trestnú a priestupkovú minulosť obžalovaného, a aj napriek tejto minulosti má za to, že primeraným, a všetky kritériá dané Trestným zákonom zohľadňujúcim, je práve trest povinnej práce, ktorý bol obžalovanému uložený súdom už aj vydaným trestným rozkazom, a to predovšetkým s poukazom na charakter trestnej činnosti a potrebu maloletého dieťaťa „dostávať“ výživné, pričom vyživovaciu povinnosť si môže obžalovaný z výkonu trestu plniť len obtiažne.

Súd pri určení výšky trestu vychádzal zo všeobecných zásad ukladania trestov uvedených v § 34 ods. 4 Trestného zákona v súlade s § 38 ods. 2 Trestného zákona, pričom u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, konkrétne okolnosť podľa § 36 písm. 1) Trestného zákona a zhodne s právnym názorom intervenujúceho prokurátora zistil jednu priťažujúcu okolnosť, a to podľa § 37 písm. m) Trestného zákona.

Z poznatkov o osobe obžalovaného vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 6 krát súdne trestaný za rôznorodú trestnú činnosť, najmä majetkovú a násilnú, pričom u obžalovaného ide aj o špeciálnu recidívu vo vzťahu k zanedbaniu povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona, nakoľko obžalovaný už bol za tento trestný čin v minulosti odsúdený, a to trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza zo

dňa 28.09.2023, sp. zn. 20T/21/2023, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody na 12 mesiacov s podmieneným odkladom a skúšobnou dobou v trvaní 24 mesiacov. Z uvedeného možno jednoznačne vyodiť, že prvé odsúdenie, ktorým bol obžalovanému uložený dokonca prísnejší trest, nemalo na páchatel' prevýchovný účinok a uložený trest nesplnil svoj účel, preto je v tomto konkrétnom prípade nepravdepodobné, že súdom uložený alternatívny trest by mohol splniť zákonom stavený účel v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona.

Z výpovede svedkyne J. I. tiež vyplynulo, že obžalovaný si vyživovaciu povinnosť neplní od narodenia dcéry, pričom sama je v ťažkej životnej situácii, keď prišla o prácu a svoje náklady na život dokáže pokrývať iba vďaka pomoci svojej rodiny.

Súdom uložený a zvolený alternatívny trest povinnej práce sa v tomto prípade javí ako absolútne nevhodným nástrojom na prevýchovu páchatel'a, nakoľko takto uložený trest, ktorý obžalovaný musí vykonať vo svojom voľnom čase a bez nároku na odmenu v rozsahu 250 hodín, pričom vykonaný musí byť do jedného roka, obžalovaného zaťažuje, a zároveň obmedzí v jeho príjmovej stránke natoľko, že mu prakticky znemožňuje vykonávať riadne platenú prácu, z ktorej by mohol výživné na svoju dcéru uhrádzať. Uvedené je potrebné vnímať s ohľadom na všetky ľudsko-právne štandardy kladené na zaťaženosť zamestnanca v súvislosti s výkonom závislej práce a potrebnej doby odpočinku. Pokiaľ bežný človek vykonáva prácu v rozsahu 8 hodín denne, aby si zabezpečil dostatočný príjem na pokrytie svojich životných nákladov vrátane výživného a súd ho zaťažuje navyše neplatenou prácou, znemožňuje mu týmto druhom trestu získať vyšší príjem z práce, nakoľko každý jednotlivec má limitovaný denný čas, počas ktorého je schopný reálne vykonávať prácu.

Súdom prejednáváná trestná činnosť obžalovaného môže mať svoje príčiny v tom, že nie je schopný svojou prácou vygenerovať dostatok finančných zdrojov, aby pokryl náklady na svoj život a zároveň plnil svoju vyživovaciu povinnosť. Uložiť páchatel'ovi druh trestu, ktorý jeho schopnosť generovať finančné zdroje ešte viac obmedzí, sa javí ako kontraproduktívne, preto považujem uloženie trestu odňatia slobody za vhodnejší druh trestu k naplneniu účelu trestu, a zároveň plneniu jeho vyživovacej povinnosti.

Tiež je potrebné poukázať na všeobecné zásady ukladania sankcií podľa § 33a ods. 2 Trestného zákona, z ktorého vyplýva, že sankcie sa ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatel'a a jeho pomery. Tiež poukazujeme na zásady ukladania trestov uvedené v § 34 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorých má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, ako aj v § 34 ods. 4 prvá veta Trestného zákona, v zmysle ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, pohľadujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Zastávam názor, že uložením predchádzajúceho trestu za rovnaký trestný čin nebol dosiahnutý zamýšľaný účel, zjavne sa minul výchovnému a preventívnemu účinku, keďže obžalovaný sa opätovne dopustil totožného skutku. S prihliadnutím na jeho osobu, pomery, možnosti nápravy, predchádzajúcu trestnú a priestupkovú činnosť, ako aj na skutočnosť, že si od narodenia dcéry neplní vyživovaciu povinnosť, nemožno považovať trest povinnej práce za primeraný a v súlade so zásadami ukladania trestov.

Je potrebné tiež poukázať, že zákonom stanovená sadzba za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona je jeden rok až päť rokov, pričom obžalovaný spáchal trestný čin úmyselne. Z pohľadu výšky trestných sadzieb upravených v Trestnom zákone ide o závažný trestný čin, ktorý svojou trestnou sadzbou hraničí so zločinom. Závažnosť je umocnená aj zákonom chráneným záujmom, keď maloleté dieťa môže v dôsledku páchania tohto trestného činu trpieť hladom alebo nedostávať adekvátnu starostlivosť, preto považujem zvolený druh trestu aj s ohľadom na vyššie uvedené okolnosti za nezákonný.

Alternatívne tresty, medzi ktoré patrí aj trest povinnej práce, prichádzajú do úvahy najmä v prípadoch menej závažných trestných činov a v prípade, že sa jedná o prvopáchateľov. Ani jedno z týchto kritérií v zásade nie je splnené. Hoci sa po formálnoprávnej stránke stále jedná o prečin, tento bol spáchaný v najvyššej kvalifikovanej skutkovej podstate, pričom osoba páchatelia je viacnásobným recidivistom, a to dokonca špeciálnym.

Už vyššie uvedené poznatky o osobe a doterajšom spôsobe života obžalovaného svedčia o zjavnej neúčte a absolútnom dešpekte obžalovaného voči súdnemu rozhodnutiu, ako aj všeobecne voči rešpektovaniu spoločenských noriem správania sa obžalovaným, čo len potvrdzujú záznamy o jeho trestnej činnosti a záznamy o jeho postihnutiach za priestupky.

Za uvedeného stavu som toho právneho názoru, že na nápravu obžalovaného, ktorý absolútne nerešpektoval predchádzajúci uložený trest za rovnakú trestnú činnosť, nebude postačovať uloženie trestu povinnej práce.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 20T/37/2024-197 zo dňa 12.05.2025 vo výroku o treste povinnej práce a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovanému uloží trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby, so zaradením obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.“

Obžalovaný sa prostredníctvom svojho obhajcu k podanému odvolaniu prokurátora vyjadril nasledovne:

„Obžalovaný a jeho obhajoba má za to, že Okresný súd rozhodol vo veci správne a v celom rozsahu sa s jeho rozhodnutím stotožňujeme. Okresný súd svoje rozhodnutie podrobne odôvodnil a dôsledne sa zaoberal všetkými skutočnosťami vzťahujúcimi sa k danej veci, prakticky a podrobne ozrejmil a vysvetlil postup, ktorý ho viedol k vydaniu takéhoto rozhodnutia.

S tvrdeniami uvedenými v odvolaní nesúhlasíme. Obžalovaný sa k spáchaniu skutku priznal, spáchanie skutku ľutuje. Uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorého sa domáha prokurátor a teda iba represívna funkcia potrestania obžalovaného však v žiadnom prípade nebude riešiť a plniť účel trestu, naopak bude práve v rozpore so zásadami ukladania trestov podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona, pretože uložením takéhoto nepodmienečného trestu a ponechaním obžalovaného vo výkone trestu sa pre neho nevytvoria žiadne podmienky, k tomu aby viedol riadny život, naviac ho nič nebude motivovať k tomu, aby začal pracovať a riadnou prácou si zadovážovať finančné prostriedky, z ktorých by prispieval na výživu maloletej. Uloženie trestu povinnej práce zohráva dôležitú preventívnu funkciu a to v umožnení šance pre obžalovaného viesť riadny život, obžalovaný si pri povinnej práci môže získať určité pracovné návyky, ktoré by mu pomohli skôr sa zaradiť do riadneho života, prípadne mu pomôcť v budúcnosti lepšie sa zamestnať alebo si nájsť zamestnanie aj u poskytovateľa trestu povinnej práce. Tiež v odvolaní nebolo vôbec zohľadnené, že trest odňatia slobody je až posledným možným trestom, ktorý je možné uložiť, iba ak nie sú dané iné (menej obmedzujúce) možnosti.

Podľa obhajoby je nemožné, že by bolo reálne napraviť tohto obžalovaného tak, že sa mu uloží (opäť) trest odňatia slobody a takýto trest by prevychoval obžalovaného k tomu, že v budúcnosti bude výživné riadne plniť.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, považujeme napadnutý rozsudok za správny a navrhujeme, aby odvolací súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.“

Na verejnom zasadnutí, konanom o podanom odvolaní, nadriadený prokurátor krajskej prokuratúry sa stotožnil s odvolaním, ako aj jeho písomnými dôvodmi a navrhol rozhodnúť tak, ako je uvedené v petite písomných dôvodov odvolania. Obhajoba navrhla odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Trestného poriadku (v texte rozsudku aj len „Tr. por.“), na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku okresného súdu o uloženom treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytykaných chýb zamerail aj na prípadné chyby,

ktoré neboli odvolaním vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach, odvolací súd dospel k záveru, že podané odvolanie prokurátora je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, z obsahu dôvodov odvolania vyplýva, že v odvolaní nie sú vytykané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytykaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Na základe preskúmania správnosti samotných odvolaním napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o uloženom treste sa odvolací súd stotožnil s dôvodnosťou argumentácie prokurátora, odôvodňujúcej neprimeranosť uloženého trestu.

Z vyššie citovaného obsahu odvolania prokurátora nepochybne vyplýva, že prokurátor v podanom odvolaní namietal správnosť výrokov rozsudku okresného súdu o uloženom treste obžalovanému. Neprimeranosť uloženého trestu videl v tom, že podľa jeho názoru okresný súd nedostatočne vyhodnotil recidívu obžalovaného.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd pri určovaní konkrétneho druhu a konkrétnej výmery trestu zohľadnil charakter a závažnosť trestnej činnosti, ako aj okolnosti a spôsob spáchania skutku (obžalovaný je opakovane súdne trestaný pre prečin zanedbania povinnej výživy, keď obžalovaný si opakovane a dlhodobo neplní svoju vyživovaciu povinnosť voči svojej t.č. maloletej trojročnej dcére, ktorá je na plnení vyživovacej povinnosti zo strany obžalovaného istým spôsobom „závislá“), postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti (obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že sa cíti byť vinný zo spáchania žalovaného skutku a tento skutok ľutuje), poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, zavinenie (vo forme úmyselného neplnenia, resp. vyhýbania sa splneniu vyživovacej povinnosti, napriek vedomosti o tom, že vyživovacia povinnosť mu bola súdom určená a túto je povinný plniť), ako aj skutočnosť, že obžalovaný sa aktuálne od 05.02.2025 nachádza vo výkone trestu odňatia slobody (predpokladaný koniec trestu má evidovaný dňom 05.02.2026), pričom možno dôvodne (aj vzhľadom na dĺžku aktuálne vykonávaného nepodmienečného trestu) predpokladať, že vplyv výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní až jeden rok by mal mať predovšetkým pozitívny a prevýchovný účinok, aj v smere ďalšieho riadneho plnenia vyživovacej povinnosti zo strany obžalovaného. Súd má za to, že aj v záujme maloletého dieťaťa je, aby obžalovaný mal možnosť „na slobode“ vykonávať pracovnú činnosť a „napravený“ výkonom trestu si túto vyživovaciu povinnosť aj plniť. Súd pri určovaní konkrétneho druhu a výmery trestu prihliadol aj na trestnú a priestupkovú minulosť obžalovaného, avšak napriek tejto minulosti obžalovaného má súd za to, že primeraným a všetky kritéria dané Trestným zákonom zohľadňujúci je práve trest alternatívny, čiže trest povinnej práce, ktorý bol uložený súdom už aj vydaným trestným rozkazom, a to predovšetkým s poukazom na charakter trestnej činnosti a potrebu maloletého dieťaťa „dostávať“ výživné, ktorú vyživovaciu povinnosť si môže obžalovaný z výkonu trestu plniť iba obtiažne. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd ako trest primeraný uložil obžalovanému trest povinnej práce vo výmere 250 hodín, ktorý trest zároveň prispieje k rozvoju pracovných zručností obžalovaného. Pre úplnosť súd uvádza, že nezistil na strane obžalovaného žiadne prekážky (napríklad zdravotného charakteru), pre ktoré by obžalovaný nemohol trest povinnej práce vykonávať.“

Podľa názoru odvolacieho súdu takéto odôvodnenie uloženia trestu povinnej práce pri zistenej recidíve obžalovaného nezohľadňuje potreby ako individuálnej, tak i generálnej funkcie trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že obžalovaný bol pred spáchaním prejednávaného trestného činu viackrát súdne trestaný tak, ako na to poukázal nielen prokurátor v dôvodoch svojho odvolania, ale aj okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom u obžalovaného ide aj o špeciálnu recidívu. Je tiež nepochybné, že na obžalovaného v minulosti bolo pôsobené v rámci trestného konania jednak trestami nespojenými s obmedzením jeho osobnej slobody (aj trestom povinnej práce), ale už aj nepodmienečnými trestami odňatia slobody. Aktuálne obžalovaný vykonáva trest odňatia slobody uložený pre obdobnú trestnú činnosť ako v prejednanom prípade, pričom pôvodne mu bol uložený podmienečný trest odňatia slobody avšak následne bol nariadený výkon trestu odňatia slobody. V posudzovanom prípade je nepochybné, že obžalovaný sa aj

napriek predchádzajúcim uloženým trestom v trestnom konaní opakovane a navyiac aj v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia dopustil trestného činu, za ktorý je v tomto konaní trestne stíhaný.

Z uvedeného preto podľa názoru odvolacieho súdu v súlade s názorom prokurátora vyplýva dôvodný záver, že výchovný vplyv predchádzajúcich trestov aj nespojených s odňatím slobody na obžalovaného sa minul svojim účinkom, teda nevyvolal u obžalovaného predsavzatie nedopúšťať sa trestnej činnosti. Navyiac odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že obžalovanému bol už v minulosti uložený aj trest povinnej práce, avšak následne mu bol nariadený výkon náhradného trestu odňatia slobody.

V nadväznosti na uvedené záver okresného súdu, že na obžalovaného napriek uvedeným skutočnostiam môže v prejednávacom prípade výchovne zapôsobiť opätovne uloženie trestu povinnej práce, nemôže byť považovaný za logické vyvodenie skutkových zistení týkajúcich sa ukladania trestu obžalovanému. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil s dôvodmi odvolania prokurátora, v ktorých prokurátor namietal, že trest uložený okresným súdom nezodpovedá zásadám pre ukládanie trestu, najmä tomu účelu trestu, ktorým je výchovné pôsobenie na páchatel'a, aby po odsúdení viedol riadny život. Preto odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o treste.

Na základe preskúmania správnosti skutkových zistení okresného súdu, rozhodných pre uloženie trestu obžalovanému odvolací súd dospel k záveru, že tieto skutkové zistenia okresného súdu majú oporu vo vykonaných dôkazoch a sú správne. Preto odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené zákonné podmienky podľa § 322 ods. 3 Tr. por., aby po zrušení napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu rozhodol odvolací súd sám.

Odvolací súd v súvislosti s úvahami rozhodnými pre uloženie trestu obžalovanému považuje za potrebné poukázať na správne zistenia okresného súdu, podľa ktorých obžalovaný ma doposiaľ šesť záznamov v registri trestov. Obžalovaný bol súdne trestaný za rôznorodú trestnú činnosť, najmä majetkovú a násilnú, pričom u obžalovaného ide aj o špeciálnu recidívu vo vzťahu k trestnému činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona, nakoľko obžalovaný už bol za tento trestný čin v nedávnej minulosti odsúdený, a to trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza zo dňa 28.09.2023, sp. zn. 20T/21/2023, právoplatným dňa 21.11.2023, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnou dobu vo výmere 24 mesiacov. Následne mu bol však nariadený výkon trestu odňatia slobody dňa 07.11.2024 a tento aktuálne vykonáva v ÚVTOS Ilava s jeho predpokladaným koncom dňa 05.02.2026. V minulosti bol obžalovaný trestným rozkazom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 3T/25/2017 zo dňa 26.04.2017 odsúdený aj na trest povinnej práce vo výmere 100 hodín, pričom následne mu bol nariadený výkon náhradného trestu odňatia slobody, ktorý trest vykonal. Obžalovaný bol zároveň viackrát postihnutý za spáchanie priestupkov, a to najmä priestupkov proti majetku.

Na základe správne zistených skutkových okolností okresným súdom odvolací súd dospel k záveru, že u obžalovaného je daná poľahčujúca okolnosť, a to že sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák. Na druhej strane obžalovanému priťažuje okolnosť, že pred spáchaním predmetného trestného činu bol už odsúdený za iné trestné činy v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák. V posudzovanom prípade je podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. výmera trestnej sadzby v rozpätí od jedného roka do päť rokov.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 prvá veta Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu.

Vychádzajúc z vyššie uvedenej výmery trestnej sadzby, z poznatkov o osobe obžalovaného a z okolností prípadu odvolací súd na základe aplikácie aj vyššie citovaných ustanovení dospel k záveru, že účel trestu u obžalovaného môže účinne splniť, s poukazom na vyššie uvedené dôvody zrušenia napadnutých výrokov o treste rozsudku okresného súdu, iba nepodmienečný trest odňatia slobody, avšak s poukazom na priznanie obžalovaného a úprimné oľutovanie spáchania činu a na kritický postoj obžalovaného, uložený na samej dolnej hranici trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom. Odvolací súd pri uložení konkrétneho druhu a výmery trestu prihliadol aj na skutočnosť, že obžalovaný si opakovane a dlhodobo neplní svoju vyživovaciu povinnosť ani len v minimálnej výške podľa zákona.

Podľa záveru odvolacieho súdu trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, ktorý bude musieť obžalovaný vykonať, je spôsobilý dostatočne pôsobiť na obžalovaného, aby mu zabránil v páchaní trestnej činnosti a zároveň ho do budúcnosti odradil od páchania ďalšej trestnej činnosti. Preto odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, s tým, že rozhodnutie o zaradení obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody vychádza podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zo skutočnosti, že obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.